Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►**B**

DECYZJA RADY (WPZiB) 2017/915

z dnia 29 maja 2017 r.

w sprawie działań informacyjnych Unii wspierających wdrożenie Traktatu o handlu bronią

(Dz.U. L 139 z 30.5.2017, s. 38)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Decyzja Rady (WPZiB) 2020/1134 z dnia 30 lipca 2020 r.	L 247	24	31.7.2020
►**M2**	Decyzja Rady (WPZIB) 2021/814 z dnia 20 maja 2021 r.	L 180	151	21.5.2021

▼B

DECYZJA RADY (WPZiB) 2017/915

z dnia 29 maja 2017 r.

w sprawie działań informacyjnych Unii wspierających wdrożenie Traktatu o handlu bronią

Artykuł 1

1. W celu wsparcia skutecznego wdrożenia i uniwersalizacji traktatu Unia podejmuje działania mające następujące cele:

a) wspieranie szeregu państw w celu wzmocnienia ich systemów kontroli transferu broni, tak aby były w stanie skutecznie wdrożyć traktat;

b) zwiększanie – na poziomie krajowym i regionalnym – poziomu wiedzy i zakresu odpowiedzialności odpowiednich organów krajowych i regionalnych oraz podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w odniesieniu do traktatu;

2. Aby osiągnąć cele, o których mowa w ust. 1, Unia realizuje następujące działania prowadzone w ramach projektu:

a) pomoc państwom beneficjentom w przygotowywaniu, uaktualnianiu i wdrażaniu, w zależności od przypadku, odpowiednich środków ustawodawczych i administracyjnych mających na celu ustanowienie i rozwijanie skutecznego systemu kontroli transferu broni zgodnie z wymogami traktatu;

b) zwiększanie wiedzy fachowej i zdolności urzędników państw beneficjentów w zakresie licencji i egzekwowania przepisów, w szczególności poprzez wymianę najlepszych praktyk, szkolenia i dostęp do odpowiednich źródeł informacji, aby zapewnić odpowiednie wdrożenie i egzekwowanie kontroli transferu broni;

c) propagowanie przejrzystości w międzynarodowym handlu bronią w oparciu o zawarte w traktacie wymogi dotyczące przejrzystości;

d) propagowanie trwałego przestrzegania traktatu przez państwa beneficjentów i państwa z nimi sąsiadujące poprzez angażowanie właściwych podmiotów krajowych i regionalnych, takich jak parlamenty narodowe, właściwe organizacje regionalne i przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, którzy od dawna zainteresowani są monitorowaniem skutecznego wdrażania traktatu.

Szczegółowy opis prowadzonych w ramach projektu działań, o których mowa w niniejszym ustępie, przedstawiono w załączniku.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „Wysokim Przedstawicielem”).

2. Realizacja techniczna prowadzonych w ramach projektu działań, o których mowa w art. 1 ust. 2, organizowana jest przez BAFA i Expertise France.

3. BAFA i Expertise France wykonują swoje zadania pod kierownictwem Wysokiego Przedstawiciela. W tym celu Wysoki Przedstawiciel dokonuje niezbędnych ustaleń z BAFA i Expertise France.

▼B

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację prowadzonych w ramach projektu działań, o których mowa w art. 1 ust. 2, wynosi 7 178 924,36 EUR. Ogólny szacunkowy budżet całego projektu wynosi 8 368 151,36 EUR. Część szacunkowego budżetu, która nie zostanie pokryta z kwoty odniesienia, zapewniana jest poprzez współfinansowanie przez rząd Republiki Federalnej Niemiec i Expertise France.

2. Wydatkami pokrywanymi z kwoty odniesienia określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu Unii.

3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 1. W tym celu zawiera niezbędne umowy w sprawie finansowania z BAFA i Expertise France. Umowy w sprawie finansowania zawierają zobowiązanie BAFA i Expertise France do wyeksponowania wkładu Unii stosownie do jego wielkości.

4. Komisja dokłada starań, aby umowy w sprawie finansowania, o których mowa w ust. 3, zawarto jak najszybciej po wejściu w życie niniejszej decyzji. Komisja informuje Radę o wszelkich związanych z tym trudnościach oraz o dacie zawarcia umowy w sprawie finansowania.

Artykuł 4

1. Wysoki Przedstawiciel składa Radzie sprawozdania z wykonania niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań przygotowywanych przez podmioty wykonawcze. Sprawozdania te stanowią dla Rady podstawę do przeprowadzenia oceny.

2. Komisja dostarcza informacji na temat finansowych aspektów realizacji prowadzonych w ramach projektu działań, o których mowa w art. 1 ust. 2.

▼M2

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejsza decyzja wygasa w dniu 31 stycznia 2022 r.

▼B

ZAŁĄCZNIK

1. Kontekst i uzasadnienie wsparcia Unii

Niniejsza decyzja opiera się na wcześniejszych decyzjach Rady mających na celu wsparcie procesu ONZ prowadzącego do przyjęcia Traktatu o handlu bronią (zwanego dalej „traktatem") oraz do propagowania jego skutecznego wdrożenia i uniwersalizacji ([1]). Traktat został przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 2 kwietnia 2013 r. i wszedł w życie w dniu 24 grudnia 2014 r.

Deklarowanym przedmiotem traktatu jest „wprowadzenie jak najsurowszych wspólnych międzynarodowych standardów regulujących międzynarodowy handel bronią konwencjonalną lub poprawiających regulacje dotyczące międzynarodowego handlu bronią konwencjonalną, zapobieganie nielegalnemu handlowi bronią konwencjonalną i zwalczanie takiego handlu, jak również zapobieganie skierowaniu takiej broni na drogę nielegalnego handlu". W celu „umocnienia międzynarodowego i regionalnego pokoju, bezpieczeństwa i stabilności; zmniejszenia ludzkiego cierpienia oraz promowania współpracy, przejrzystości i odpowiedzialnego działania państw stron w dziedzinie międzynarodowego handlu bronią konwencjonalną i w ten sposób budowanie zaufania między państwami stronami". Przedmiot i cel traktatu są zatem zgodne z ogólnymi dążeniami Unii w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa zawartymi w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej.

Traktat przyjęto w 2013 r., a głównymi wyzwaniami stały się teraz jego skuteczne wdrożenie i uniwersalizacja.

Pomoc w zakresie kontroli wywozu oraz działania informacyjne mają kluczowe znaczenie dla sprostania tym wyzwaniom, i stanowią zatem centralny element niniejszej decyzji. Jeśli chodzi o pomoc w zakresie kontroli wywozu, niniejsza decyzja odnosi się do konkretnych krajów partnerskich i przewiduje możliwość pomocy nowym krajom, które się o to zwrócą.

W przypadku dziewięciu konkretnych krajów partnerskich (Senegal, Burkina Faso, Ghana, Filipiny, Gruzja, Peru, Jamajka, Kolumbia, Kostaryka) w niniejszej decyzji przewidziano dalszy rozwój współpracy zainicjowanej poprzez pierwszy etap działań wspierających wdrażanie traktatu na podstawie decyzji 2013/768/WPZiB.

Jeśli chodzi o zakres pomocy, o jaką mogą zwracać się państwa beneficjenci, niniejsza decyzja opiera się na wypróbowanych działaniach prowadzonych już na mocy decyzji 2013/768/WPZiB:

— specjalnych programach pomocy, dzięki którym państwa beneficjenci będą korzystały z pomocy w sposób kompleksowy i dopasowany do ich potrzeb, tak aby spełnić wymogi traktatu. Pomoc będzie udzielana zgodnie z harmonogramem pomocy, który ma zostać uzgodniony z państwami beneficjentami i który określi priorytety działań, zapewni lokalne przejmowanie odpowiedzialności i wskaże, jakie zobowiązania trzeba podjąć, aby ratyfikować traktat;

— działaniach pomocowych *ad hoc*, które będą dotyczyć państw beneficjentów o ograniczonych i lepiej określonych potrzebach. Takie działania pomocowe *ad hoc* umożliwią Unii reagowanie na wnioski o pomoc w sposób elastyczny i otwarty.

Ponadto, jeżeli chodzi o wyzwania w zakresie uniwersalizacji traktatu, niniejsza decyzja zawiera moduł dotyczący działań informacyjnych na poziomie regionalnym przeznaczony dla dziewięciu konkretnych krajów partnerskich, i zakłada udział najbardziej odpowiednich organizacji regionalnych. Uniwersalizację traktatu można również wesprzeć dzięki działaniom informacyjnym dzięki corocznej konferencji państw Stron traktatu.

([1]) Zob. decyzja 2009/1012/WPZiB, decyzja 2010/336/WPZiB, decyzja 2012/711/WPZiB, decyzja 2013/43/WPZiB i decyzja 2013/768/WPZiB.

▼B

Niniejsza decyzja przewiduje zatem kompleksowy zestaw działań pomocowych i informacyjnych, które mają służyć odpowiedniemu radzeniu sobie z wyzwaniami: skutecznym wdrożeniem i uniwersalizacją. Opiera się ona na wynikach i wnioskach wyciągniętych z wcześniejszego etapu prowadzonego w ramach decyzji 2013/768/WPZiB i wskazuje na ciągłe i trwałe wspierania traktatu przez Unię i jej państwa członkowskie.

2. Cele ogólne

Podstawowym celem niniejszej decyzji jest wspieranie szeregu państw w dążeniu do wzmocnienia ich systemów kontroli transferu broni, tak aby były w stanie skutecznie wdrożyć traktat i propagować jego uniwersalizację. W szczególności działanie Unii zapewni:

a) wzmocnienie zdolności państw beneficjentów w zakresie kontroli transferu broni i ich wiedzę fachową w tym zakresie;

b) większą świadomość i odpowiedzialność właściwych podmiotów, takich jak właściwe organizacje regionalne, parlamenty narodowe i przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego zainteresowani długoterminową skutecznością wdrożenia traktatu;

c) kontakty z innymi państwami w celu wsparcia uniwersalizacji traktatu i jego skutecznego wdrożenia.

3. Opis działań prowadzonych w ramach projektu

3.1. Wzmocnienie grupy ekspertów powołanej na mocy decyzji 2013/768/WPZiB

3.1.1. Cel projektu

Grupa ekspertów utworzona na mocy decyzji 2013/768/WPZiB stanowi jasno określone, kompetentne i pewne grono służące odpowiedniemu wspieraniu działań pomocowych. Z uwagi na zdobyte doświadczenia należy teraz: powiększyć grupę, zarówno jeśli chodzi o liczbę ekspertów, jak i różnorodność ich wiedzy fachowej, a także charakteru ekspertów, na przykład włączenie ekspertów pozarządowych; zachęcić ich do długookresowego zaangażowania w państwach beneficjentach; oraz do opracowania w ramach grupy modułu dotyczącego szkolenia szkoleniowców.

3.1.2. Opis projektu

Podmioty wykonawcze będą starać się powiększyć grupę ekspertów, zapewniając w miarę możliwości szeroką reprezentację geograficzną i szeroki zakres wiedzy fachowej. Powinny one przede wszystkim zachęcać do udziału ekspertów z państw, które z powodzeniem opracowały ostatnio krajowe systemy kontroli transferu broni, w tym systemy opracowane w związku z otrzymaną pomocą międzynarodową. Podmioty wykonawcze regularnie składają działającej w ramach Rady Grupie Roboczej ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej (zwanej dalej „COARM”) sprawozdania dotyczące grupy ekspertów, jej składu i zdolności do wzięcia na siebie obciążeń wynikających z działań przewidzianych w niniejszej decyzji. W stosownych przypadkach COARM może podjąć decyzję w sprawie środków naprawczych.

Grupa ekspertów powinna dysponować wiedzą fachową obejmującą pełen zakres krajowych systemów kontroli transferu broni, w szczególności kwestie prawne, związane z licencjami, celne i związane z egzekwowaniem przepisów, informacyjne, związane ze ściganiem i karaniem, związane ze sprawozdawczością i przejrzystością.

▼B

3.1.2.1. Eksperci

Podmioty wykonawcze będą zapewniać sprawiedliwe i przejrzyste zasady rekrutacji ekspertów. Jeśli chodzi o ekspertów Unii, podmioty te w pełni wykorzystają unijny panel ekspertów zewnętrznych, który jest upowszechniany i aktualizowany przez COARM.

3.1.2.2. Posiedzenia ekspertów

Podmioty wykonawcze zwołają w okresie obowiązywania niniejszej decyzji cztery dwudniowe posiedzenia ekspertów (każdy z podmiotów dwa posiedzenia). Celem posiedzeń będzie w szczególności:

— rozwijanie wśród ekspertów wspólnego zrozumienia wyzwań i rozwiązań dotyczących wspierania wdrażania traktatu;

— opracowanie w stosownych przypadkach wspólnych materiałów, które będą wykorzystywane przez ekspertów w działaniach pomocowych (takich jak podręcznik i wytyczne), tak aby porady udzielane przez ekspertów były spójne;

— ocena modułu dotyczącego szkolenia szkoleniowców (zob. 3.1.2.3.) i, w razie konieczności, podjęcie decyzji o wprowadzeniu zmian.

Dwa posiedzenia, w tym pierwsze – otwierające – powinny odbyć się w Brukseli. Pozostałe dwa posiedzenia odbędą się w zależności od lokalizacji podmiotu wykonawczego. Na każde posiedzenie zaproszonych zostanie do 40 ekspertów, z zapewnieniem równowagi geograficznej i z uwzględnieniem potrzeb w zakresie modułu dotyczącego szkolenia szkoleniowców (zob. 3.1.2.3.).

3.1.2.3. Moduł dotyczący szkolenia szkoleniowców

Celem tego modułu jest wsparcie przeszkolenia pewnej liczby ekspertów z różnych państw beneficjentów, tak aby na późniejszym etapie mogli oni przeszkolić swoich kolegów. W miarę możliwości podmioty wykonawcze będą informować o module dotyczącym szkolenia szkoleniowców i wyszukiwać przyszłych szkoleniowców w chwili rozpoczynania działalności pomocowej w państwach beneficjentach w ramach niniejszej decyzji. Urzędnicy ci będą następnie rejestrowani jako członkowie grupy ekspertów i w związku z tym zapraszani do udziału w posiedzeniach ekspertów, o których mowa w pkt 3.1.2.2.

Zajęcia w ramach modułu dotyczącego szkolenia szkoleniowców będą odbywały się dodatkowego, trzeciego dnia, bezpośrednio po zakończeniu posiedzenia ekspertów. Będą gromadziły przyszłych szkoleniowców i odpowiednią liczbę ekspertów z grupy, którzy będą prowadzili szkolenia.

W okresach między dorocznymi posiedzeniami ekspertów i dodatkowymi spotkaniami służącymi szkoleniu szkoleniowców eksperci prowadzący szkolenia i przyszli szkoleniowcy będą zachęcani do kontaktowania się ze sobą, a w stosownych przypadkach można będzie planować dodatkowe sesje szkoleniowe w państwach beneficjentach, równolegle z planowanymi działaniami pomocowymi (na przykład pół dnia specjalistycznych warsztatów, o których mowa w pkt 3.2.3.1.).

Na każdą sesję będzie przyjmowanych do 15 szkoleniowców.

Podmiot wykonawczy odpowiedzialny za posiedzenie ekspertów będzie także odpowiedzialny za związany z nim moduł dotyczący szkolenia szkoleniowców.

▼B

3.2. Dalsza pomoc długoterminowym krajom partnerskim

3.2.1. Długoterminowe kraje partnerskie

Senegal, Burkina Faso, Ghana, Filipiny, Gruzja, Peru, Jamajka, Kolumbia, Kostaryka.

Tymi długoterminowymi krajami partnerskimi zajmą się następujące podmioty wykonawcze:

— BAFA: Ghana; Gruzja; Peru; Jamajka; Kolumbia; Kostaryka.

— Expertise France: Senegal; Burkina Faso; Filipiny.

3.2.2. Cel projektu

Decyzja 2013/768/WPZiB umożliwiła Unii rozpoczęcie współpracy w oparciu o wstępny harmonogram z dziewięcioma krajami partnerskimi, o których mowa w pkt 3.2.1. Pełne lub częściowe wykonanie harmonogramu ukazało z kolei dodatkowe wyzwania, którymi trzeba się zająć, aby dokonać postępów w pełnym wdrażaniu traktatu. Zostanie zatem przygotowana ogólna liczba dostępnych działań, które zostaną rozdzielone w zależności od potrzeb, zainteresowań i zdolności absorpcyjnej krajów beneficjentów.

3.2.3. Opis projektu

3.2.3.1. Warsztaty w poszczególnych krajach

Dla dziewięciu długoterminowych krajów partnerskich przygotowane zostanie 45 dwudniowych warsztatów w państwach beneficjentach w następstwie prac w ramach decyzji 2013/768/WPZiB i już dokonanych w jej ramach osiągnięć.

3.2.3.2. Wizyty studyjne w państwach członkowskich

Aby uzupełnić działania prowadzone w państwach beneficjentach, dla rządów, organów wydających zezwolenia i organów ścigania z długoterminowych krajów partnerskich zorganizowanych zostanie do dziewięciu trzydniowych wizyt studyjnych w odpowiednich organach w państwach członkowskich Organizację wizyty studyjnej zapewni podmiot wykonawczy odpowiedzialny za dany długoterminowy kraj partnerski odbywający wizytę studyjną (zob. pkt 3.2.1.).

Ze względu na ich wysoki potencjał szkoleniowy wizyty studyjne powinny być co do zasady skierowane do przyszłych szkoleniowców z państw beneficjentów, tj. tych urzędników z państw beneficjentów, którzy biorą udział w module dotyczącym szkolenia szkoleniowców, o którym mowa w pkt 3.1.2.3.

3.3. Działania informacyjne na poziomie regionalnym

3.3.1. Cel projektu

Dziewięć wskazanych państw beneficjentów może odegrać owocną rolę w działaniach informacyjnych na poziomie regionalnym poprzez rozszerzanie współpracy z ich najbliższymi krajami sąsiadującymi w kwestii transferu broni i wdrażania traktatu. W dłuższej perspektywie mogłoby to zachęcić do współpracy południe-południe.

Niniejsza decyzja umożliwia zatem państwom beneficjentom przyjmowanie na warsztatach subregionalnych, wspólnie lub indywidualnie i zgodnie z ich zdolnościami, do trzech krajów sąsiadujących.

▼B

3.3.2. Opis projektu

Do celów działań informacyjnych na poziomie regionalnym zostanie zaplanowanych do dwunastu dwudniowych warsztatów. O ile nie uzgodniono inaczej z państwami przyjmującymi, będą one miały miejsce w:

— Senegalu, Burkina Faso, Ghanie: do trzech warsztatów dla do trzech państw ECOWAS, w stosownych przypadkach we współpracy z Komisją ECOWAS, rotacyjnie, chyba że te trzy państwa przyjmujące zadecydują inaczej;

— Peru, Kostaryce i Kolumbii: do trzech warsztatów dla do trzech państw UNLIREC, w stosownych przypadkach we współpracy z UNLIREC, rotacyjnie, chyba że te trzy państwa przyjmujące zadecydują inaczej;

— na Filipinach, w Gruzji, na Jamajce: do dwóch warsztatów dla do trzech krajów sąsiadujących. Na Filipinach i w Gruzji znajduje się sekretariat centrów doskonałości ds. CBRJ, co może ułatwić synergie z projektami z zakresu kontroli wywozu, jak również wyszukiwanie zapraszanych państw i kontakty z nimi.

Zaproszenie dostanie do dziesięciu urzędników z każdego zaproszonego kraju sąsiadującego.

Expertise France zorganizuje warsztaty dotyczące Senegalu, Burkiny Faso, Ghany i Filipin, a BAFA te dotyczące Peru, Kostaryki, Kolumbii, Gruzji i Jamajki.

3.4. Programy pomocowe oparte na harmonogramie

3.4.1. Cel projektu

Celem specjalnych programów pomocy i związanych z nimi harmonogramów jest zwiększenie zdolności państw beneficjentów w zakresie wypełniania wymogów traktatu w sposób globalny i trwały. Harmonogram zapewni nowym państwom beneficjentom przewidywalność co do planowanych działań pomocowych i określi, jakiej poprawy zdolności w zakresie kontroli transferu się oczekuje. Państwami beneficjentami będą państwa wnioskujące o udzielenie pomocy po przyjęciu niniejszej decyzji.

3.4.2. Opis projektu

Ustanowione zostaną krajowe programy pomocy dla nie więcej niż dziewięciu państw beneficjentów.

Specjalne programy pomocy powinny być przygotowywane zgodnie z następującymi krokami:

a) wniosek o pomoc we wdrożeniu traktatu. Taki wniosek powinien być jak najdokładniej uzasadniony i powinien określać, jakie konkretne obszary miałyby otrzymać pomoc. W stosownych przypadkach państwo zwracające się o pomoc powinno również odnieść się do pomocy otrzymanej w przeszłości i otrzymywanej w danym momencie od innych darczyńców (zob. sekcja 6 poniżej) oraz przedstawić swoją krajową strategię wdrażania traktatu;

b) w zależności od tego, w jakim stopniu wniosek jest uzasadniony, oraz w oparciu o kryteria ustanowione w sekcji czwartej, Wysoki Przedstawiciel, we współpracy z COARM i podmiotem wykonawczym, podejmie decyzję o tym, czy państwo zwracające się o pomoc kwalifikuje się do jej otrzymania;

▼B

c) w przypadku gdy wniosek o pomoc został rozpatrzony pozytywnie, podmiot wykonawczy zorganizuje ekspercką wizytę oceniającą. Powinna ona być oparta na bliskich kontaktach między podmiotem wykonawczym a państwem trzecim zwracającym się o pomoc oraz należy w nią angażować niektórych spośród najbardziej odpowiednich ekspertów z grupy ekspertów.

Ekspercka wizyta oceniająca może, w miarę możliwości, zostać przygotowana z wykorzystaniem kwestionariuszy i poprzez zebranie dostępnych informacji; obejmie wstępną ocenę potrzeb i priorytetów państwa zwracającego się o pomoc. Pozwoli ona w szczególności na wyjaśnienie z państwem zwracającym się o pomoc, co jest potrzebne do skutecznego wdrożenia traktatu, oraz na porównanie tych wymogów z istniejącymi zasobami tego państwa. Taka wstępna ekspercka wizyta oceniająca obejmie wszystkie właściwe krajowe agencje i podmioty oraz wskaże zmotywowanych i odpowiedzialnych partnerów lokalnych;

d) w oparciu o wyniki tej wizyty podmiot wykonawczy sporządzi harmonogram pomocy. Przy opracowywaniu takiego harmonogramu pomocy podmiot wykonawczy weźmie pod uwagę wszelką ewentualną pomoc związaną z traktatem, świadczoną w ramach Dobrowolnego Funduszu Powierniczego dotyczącego traktatu, instrumentu powierniczego ONZ na rzecz wspierania współpracy w zakresie regulowania handlu bronią, lub przez inne organizacje (zob. również sekcja 6 poniżej). W przypadku gdy państwo występujące o pomoc przygotowało już krajową strategię wdrażania traktatu, podmiot wykonawczy zapewni również, aby harmonogram pomocy Unii był zgodny z taką krajową strategią wdrażania;

e) projekt harmonogramu pomocy zostanie przekazany państwu beneficjentowi w celu zatwierdzenia przez właściwy organ. Harmonogram ten będzie dostosowany do potrzeb państwa beneficjenta i określi priorytety pomocy;

f) harmonogram zostanie wdrożony przy zaangażowaniu właściwych ekspertów z grupy ekspertów i, w stosownych przypadkach, z udziałem innych podmiotów. Podmiot wykonawczy będzie miał możliwość w stosownych przypadkach przekazać zorganizowanie lub wdrożenie procesu oceny oraz sporządzenie harmonogramu pomocy zewnętrznemu ekspertowi lub ekspertom. Podmiot wykonawczy będzie nadzorować ten proces.

Zakres instrumentów pomocy będzie obejmował w szczególności przeglądy prawa, szkolenia, warsztaty, promowane będzie wykorzystanie internetowych narzędzi i źródeł informacji, takich jak unijny internetowy portal informacyjny P2P i unijny biuletyn P2P. Te instrumenty pomocy będą wybierane przez podmiot wykonawczy zgodnie z dokładnymi potrzebami i priorytetami określonymi podczas eksperckiej wizyty oceniającej i zgodnie z harmonogramem.

3.4.3. Podział harmonogramów pod względem geograficznym

Przy uwzględnianiu działań prowadzonych już w ramach decyzji 2013/768/WPZiB i ich pożądanych działań następczych, dziewięciu harmonogramów zostanie wdrożonych w następujący sposób (odpowiedzialny podmiot wykonawczy w nawiasach):

— Afryka Północna, Środkowa i Zachodnia: 5 (Expertise France)

— Afryka Południowa i Wschodnia: 1 (BAFA)

— Azja Południowo-Wschodnia 2 (BAFA)

— Bliski Wschód, Zatoka Perska i Azja Środkowa: 1 (Expertise France)

▼B

Zgodnie z praktyką ONZ umowy zawierane z podmiotami wykonawczymi dokładniej określą, które kraje trzecie z regionów geograficznych, o których mowa powyżej, odpowiadają danym podmiotom wykonawczym.

3.5. Warsztaty pomocowe *ad hoc*

3.5.1. Cel projektu

Celem warsztatów pomocowych *ad hoc* jest zwiększenie zdolności państw beneficjentów w zakresie kontroli transferu broni, tak aby mogły wypełnić wymogi traktatu w ukierunkowany i właściwy sposób. Te działania pomocowe *ad hoc* umożliwią Unii elastyczne i skuteczne reagowanie na wnioski o pomoc, które opisują konkretne potrzeby związane z wdrażaniem traktatu. Będą one rozwiązaniem dla poszczególnych państw beneficjentów z osobna lub dla większej ich liczby, o ile mają one podobne potrzeby.

3.5.2. Opis projektu

Zorganizowanych zostanie do czternastu dwudniowych warsztatów, aby wyjść naprzeciw ukierunkowanym wnioskom o pomoc i wyrażonemu zainteresowaniu w zakresie rozwinięcia jednego lub większej liczby konkretnych obszarów w systemie kontroli transferu broni.

Te warsztaty zapewnią dopasowaną pomoc i będą dotyczyły konkretnych kwestii zgłoszonych przez państwo lub państwa zwracające się o pomoc. Będą odbywały się w państwach beneficjantach i będą prowadzone przez ekspertów z grupy ekspertów.

Wysoki Przedstawiciel w porozumieniu z COARM zadecyduje, w jaki sposób odpowiadać na wnioski o pomoc. Ocena Wysokiego Przedstawiciela będzie oparta w szczególności na kryteriach przedstawionych w pkt 4, na dokładności wniosku oraz na tym, w jaki sposób będą w nim opisane dane kwestie i z uwzględnieniem równowagi geograficznej.

3.5.3. Podział warsztatów pomocowych *ad hoc* pod względem geograficznym

14 warsztatów pomocowych *ad hoc* zostanie przeprowadzonych w następujący sposób (odpowiedzialna jednostka wykonawcza w nawiasach):

— Ameryka Łacińska: 3 (BAFA) i 1 (Expertise France)

— Afryka: 3 (Expertise France)

— Azja Środkowa i Południowo-Wschodnia 2 (BAFA) i 1 (Expertise France)

— Europa Wschodnia i Kaukaz: 2 (BAFA)

— Zatoka Perska i Bliski Wschód: 2 (Expertise France)

Zgodnie z praktyką ONZ, umowy zawarte z podmiotami wykonawczymi dokładniej określą, które kraje trzecie z regionów geograficznych, o których mowa powyżej, odpowiadają danym podmiotom wykonawczym.

3.6. Końcowa konferencja państw, które są beneficjentami działań pomocowych związanych z traktatem

3.6.1. Cel projektu

Celem konferencji jest zwiększenie świadomości i poczucia odpowiedzialności właściwych podmiotów, takich jak odpowiednie organizacje regionalne, parlamenty narodowe i przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, zainteresowanych długoterminową skutecznością wdrożenia traktatu.

▼B

3.6.2. Opis projektu

Projekt przybierze formę dwudniowej konferencji, która zostanie zorganizowana bliżej końca okresu wykonywania niniejszej decyzji i być może odbędzie się bezpośrednio po posiedzeniu COARM lub zaraz przed nim. Za wdrożenie odpowiedzialny będzie BAFA. Na konferencji obecni będą odpowiedni przedstawiciele dziewięciu beneficjentów długoterminowych (3.2.1.) i państw będących beneficjentami działań, o których mowa w pkt 3.4 i 3.5.

Konferencja ułatwi państwom beneficjentom wymianę doświadczeń, pozwoli na uzyskanie informacji o ich stanowiskach w sprawie traktatu, stanie jego ratyfikacji i wdrożenia oraz umożliwi wymianę właściwych informacji z przedstawicielami parlamentów narodowych, organizacji regionalnych i społeczeństwa obywatelskiego.

W konferencji powinny zatem uczestniczyć następujące osoby:

— personel dyplomatyczny i wojskowy/obrony z państw beneficjentów, w szczególności z organów odpowiedzialnych za krajowe polityki dotyczące traktatu;

— personel techniczny i organów ścigania z państw beneficjentów, w szczególności z organów zajmujących się licencjami, organów celnych i funkcjonariusze organów ścigania;

— przedstawiciele krajowych, regionalnych i międzynarodowych organizacji zaangażowanych w udzielanie pomocy oraz przedstawiciele państw zainteresowanych udzielaniem lub otrzymywaniem pomocy w zakresie kontroli handlu strategicznego;

— przedstawiciele właściwych organizacji pozarządowych, ośrodków analitycznych, parlamentów narodowych i przemysłu.

W konferencji ma wziąć udział do 80 uczestników. Miejsce konferencji i ostateczny wykaz zaproszonych państw i organizacji zostaną określone przez Wysokiego Przedstawiciela w porozumieniu z COARM, na podstawie propozycji podmiotu wykonawczego.

3.7. Wydarzenia towarzyszące konferencji państw-Stron traktatu

3.7.1. Cel projektu

Coroczne konferencje państw Stron traktatu oferują jedyną w swoim rodzaju możliwość dotarcia do odpowiednich urzędników i podmiotów odpowiedzialnych za kwestie dotyczące traktatu. Wydarzenia towarzyszące finansowane ze środków unijnych umożliwią w szczególności podniesienie świadomości na temat działań Unii wspierających wdrażanie, także w państwach, które mogą później zwrócić się o pomoc, oraz promowanie dobrych praktyk, zwłaszcza przez państwa beneficjentów.

3.7.2. Opis projektu

W czasie programu odbędą się trzy wydarzenia towarzyszące – jedno dla każdej dorocznej konferencji państw Stron traktatu. Za wdrożenie odpowiedzialna będzie Expertise France. Środki unijne mogą w szczególności pokryć koszty podróży maksymalnie trzech ekspertów/urzędników z państw beneficjentów.

▼B

4. Beneficjenci działań, o których mowa w punktach 3.4 i 3.5.

Beneficjentami działań, o których mowa w pkt 3.4 i 3.5, mogą być państwa zwracające się o pomoc w celu wdrożenia traktatu; zostaną one wybrane na podstawie między innymi następujących kryteriów:

— poziom politycznego i prawnego zaangażowania w przestrzeganie traktatu i stan wdrożenia międzynarodowych instrumentów mających znaczenie dla handlu bronią i kontroli transferu broni, które mają zastosowanie do danego państwa;

— prawdopodobieństwo pomyślnego rezultatu działań pomocowych;

— ocena wszelkiej możliwej pomocy już udzielonej lub planowanej w obszarze produktów podwójnego zastosowania i kontroli transferu broni;

— znaczenie państwa w światowym handlu bronią;

— znaczenie państwa dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem;

— kwalifikowanie się do oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA).

5. Podmioty wykonawcze

Biorąc pod uwagę obciążenie pracą wynikające z działań w ramach niniejszej decyzji, zalecane jest skorzystanie z usług dwóch właściwych podmiotów wykonawczych: BAFA i Expertise France. W stosownych przypadkach będą one współpracować z agencjami kontroli wywozu, działającymi w państwach członkowskich, właściwymi organizacjami regionalnymi i międzynarodowymi, ośrodkami analitycznymi, instytutami badawczymi oraz organizacjami pozarządowymi, a także przekazywać takim podmiotom poszczególne obowiązki.

Rada i Komisja powierzyły BAFA zrealizowanie szeregu wcześniejszych projektów związanych z kontrolą wywozu. BAFA zgromadził w związku z tym znaczne zasoby informacji i wiedzy fachowej. Expertise France odpowiada za realizację unijnych projektów P2P dotyczących produktów podwójnego zastosowania, finansowanych w ramach Instrumentu na rzecz Przyczyniania Się do Stabilności i Pokoju. Jej rola w wykonywaniu niniejszej decyzji przyczyni się do zapewnienia odpowiedniej koordynacji z projektami dotyczącymi produktów podwójnego zastosowania. Wspólnie oba podmioty wykonawcze dysponują zatem potwierdzonym doświadczeniem, kwalifikacjami i konieczną wiedzą fachową dotyczącą całego spektrum odpowiednich działań Unii w zakresie kontroli wywozu, zarówno w zakresie produktów podwójnego zastosowania, jak i kontroli wywozu broni.

6. Koordynacja z innymi właściwymi działaniami pomocowymi

Podmioty wykonawcze powinny także poświęcić największą uwagę związanym z traktatem działaniom w ramach programu działania ONZ na rzecz zapobiegania nielegalnemu handlowi bronią strzelecką i lekką, zwalczania i eliminowania go we wszystkich aspektach oraz towarzyszącego mu systemu wspierania wdrażania (PoA-ISS), rezolucji RB ONZ nr 1540(2004), dobrowolnego funduszu powierniczego traktatu oraz UNSCAR, a także działaniom w zakresie pomocy dwustronnej. Podmioty wykonawcze powinny nawiązać odpowiednie kontakty z innymi darczyńcami, aby mieć pewność, że nie dojdzie do dublowania działań i aby zapewnić maksymalną spójność i komplementarność.

Projekt powinien mieć także na celu zwiększenie wśród państw beneficjentów wiedzy na temat instrumentów Unii, które mogą wesprzeć współpracę południe-południe w zakresie kontroli wywozu. W związku z tym działania pomocowe powinny dostarczać informacji na temat dostępnych instrumentów, takich jak inicjatywy w zakresie centrów doskonałości UE ds. CBRN i inne unijne programy P2P, oraz promować te instrumenty.

▼B

7. Wyeksponowanie wkładu Unii i dostępność materiałów dotyczących pomocy

Materiały przygotowywane w ramach projektu zapewnią wyeksponowanie wkładu Unii, przede wszystkim za pomocą logo i wzoru graficznego zawartych w podręczniku „Informowanie o działaniach zewnętrznych Unii Europejskiej i ich eksponowanie”, dotyczy to również logo „EU P2P export control programme” (unijny program kontroli wywozu P2P). W wydarzeniach organizowanych w państwach trzecich powinny brać udział delegatury Unii, aby zwiększyć polityczne działania następcze i wyeksponowanie wkładu.

Do celów działań pomocowych związanych z traktatem prowadzonych w ramach niniejszej decyzji promowany będzie unijny portal internetowy P2P (https://export-control.jrc.ec.europa.eu). Podmioty wykonawcze powinny zatem informować na portalu o odpowiednich działaniach pomocowych, które prowadzą, oraz zachęcać do zapoznawania się z zasobami technicznymi portalu i do korzystania z nich. Promując portal, powinny też eksponować wkład Unii. Ponadto działania te powinny być upowszechniane za pomocą unijnego biuletynu P2P.

8. Ocena skutków

Skutki działań przewidzianych w niniejszej decyzji należy ocenić technicznie po ich zakończeniu. Na podstawie informacji i sprawozdań przedstawionych przez podmioty wykonawcze Wysoki Przedstawiciel przeprowadzi ocenę skutków, we współpracy z COARM i – w stosownych przypadkach – z delegaturami Unii w państwach beneficjentach oraz z innymi odpowiednimi podmiotami.

Jeżeli chodzi o państwa, które skorzystały ze specjalnego programu pomocy, ocena skutków powinna uwzględniać przede wszystkim liczbę państw beneficjentów, które ratyfikowały traktat, oraz rozwój ich zdolności w zakresie kontroli transferu broni. Taka ocena zdolności państw beneficjentów w zakresie kontroli transferu broni powinna obejmować w szczególności przygotowywanie i wydawanie właściwych przepisów krajowych, wypełnienie obowiązków traktatowych w zakresie sprawozdawczości, a także upoważnienie odpowiedniego organu odpowiedzialnego za kontrolę transferu broni.

9. Sprawozdania

Podmioty wykonawcze będą przygotowywać regularne sprawozdania, w tym po zakończeniu poszczególnych działań. Sprawozdania te powinny być przedkładane Wysokiemu Przedstawicielowi nie później niż w terminie sześciu tygodni po zakończeniu odnośnych działań.